

जीवनाच्या दैनंदिन चाकोरीत बंदीस्त असलेल आपल मन , विरंगुळा मिळविण्यासाठी नेहमीच उत्सुक असत. अगदी लहान मुला पासून,वयोवृद्धा पर्यंत सारेच कुठल्या ना कुठल्यातरी आवडीच्या विषयात रमतात. त्यातूनच कलासक्ति जागते. थोडक्यांत सांगायच तर, ...

आपण सारीच कलासक्त माणसं. मनाचा एक हळवा कोपरा आपल्या नकळत आपण केवळ कलानंदासाठीच राखून ठेवलेला असतो. प्रत्येकाच्या व्यक्तिगत आवडीनिवडी व दृष्टीकोन जरी भिन्न असले तरी त्यात कलासक्ति दडलेली असते आणि मन त्याच्या शोधात असतं

काही माणसं, आपल्या जीवनाच सोनं करतात ,नुसत करतात असं नव्हे, तर ते सोनं इतरांना आपल्या कलेच्या सहाय्याने आनंदाच्या रूपात वाटतात.

अशाच एका उमद्या, तरुण गुणी कवीची व त्याच्या कलेची ओळख रसिक वाचकाना करून देण्याचा अल्प प्रयत्न,या लेखा द्वारे केला आहे.

या गुणी कवीच नांव आहे ..." प्रसाद कुलकर्णी " दोन वर्षा पूर्वी माझी या हरहुंनरी कवीशी ओळख झाली. त्या नंतर कामा निमित्ताने भेटी होत गेल्या आणि या कवीला अगदी जवळून पहाण्याची,समजून घेण्याची संधी मिळाली मधुर हास्य, ओघवती मृदुल वाणी ,मनमोकळा स्वभाव, साधी रहाणी व उच्च विचारसरणी यांचे दर्शन घडले.त्याचे प्रसाद नांव सर्वार्थाने योग्यच वाटते/आहे. व्यवसायाने तो इंजिनीयर, यंत्राची जोडतोड करणारी ही व्यक्ती ,कोमल मनाचा कवी असेल यावर विश्वास बसणार नाही.

तो कविता घेउन जन्माला आलाय. त्याला शब्द वश आहेत.त्याने सहजपणे दोन ओळी जरी लिहील्या तरी त्याची कविता होते. "स्वप्न उद्याचे घेरून ये " या प्रसादने लिहीलेल्या कविता संग्रहाचा गौरव करताना सुविख्यात कविवर्य श्री. मंगेश पाडगावकरानी प्रसादच्या या संग्रहावर लिहीलेल्या ओळी त्याची साक्ष देतात, त्या मी मुद्दाम देत आहे

कवितेचा तुज प्रसाद लाभे
स्वप्न उद्याचे तुझ्या करी
शब्दांमधुनी तुझ्या बरसती
आनंदाच्या सोनसरी

प्रसाद कुलकर्णी

तो स्वताला आनंदयात्री समजतो. अनेक संकटं,दुःख,विवंचना,शारीरिक दुखणी, अपघात,संघर्ष एवढं सगळं पचवूनसुध्दा त्याने मनाचा मोर सदैव नाचत ठेवलाय. तो आयुष्यावर प्रेम करतो म्हणून आयुष्यात सामोरा येणा-या प्रत्येक प्रसंगावर,घटनेवर, अनुभवावर,व्यक्तीवर तो प्रेम करतो.हे लिहित असताना , या संदर्भात प्रसादच्या कवितेतिल ओळी आठविल्या त्या खूपच बोलक्या आहेत. त्या अशा...

प्रेमभरल्या अक्षरांचा दीप आहे लावतो मी
सदिच्छांच्या अक्षतांचा गंध आहे वाटतो मी
प्रेम माझा ध्यास होता प्रेम माझा श्वास आहे
प्रेम माझे विश्वव्यापी खूण त्याची सांगतो मी

कविता हा त्याच्या आयुष्याचा अविभाज्य भाग आहे, आणि त्याच्या कवितेला प्रेमाचा गंध असल्यामुळे, तो लिहीतो ते लहानापासून मोठ्यांपर्यंत, तरुणांपासून वृद्धांपर्यंत सर्वांनाच आवडत. निराशा, दुःख,दैन्य त्याला मंजूर नाही. त्याच्या बहुतांशी कवितांतून डोकावतो तो प्रबळ आशावाद, आनंद आणि प्रेम. कविता वाचून अस्वस्थ वाटण्यापेक्षा,कविता वाचून मन मोहरल पाहिजे असं त्याला वाटत .कुसुमाग्रज,मंगेश पाडगावकर,बोरकर, रवींद्रनाथ टागोर या सर्व थोर कविंचा आदर्श तो जपतो. प्रसाद कुलकर्णीच्या विविधांगी कार्याचा अल्प परीचय :---

३ कविता संग्रह (अनुपमा, लाख चुका माफ तुला, स्वप्न उद्याचे घेरून ये)

३ ऑडीओ कॅसेट (माघाची थंडी, केंव्हातरी पहाटे, सांजगारवा)

३ चित्रपट

१ दूरदर्शन मालिका, आकाशवाणी व दूरदर्शनचे (मुंबई) मान्यताप्राप्त गीतकार

२५० वर "आनंदयात्रा" चे कार्यक्रम/प्रयोग झाले (कविता,किस्से,विनोद यावर आधारीत)

एवढे संचित या घडीला त्याच्या खाती जमा असूनदखील या आनंदयात्रीची

खरी ओळख आहे ती,.. "शुभेच्छांचा सौदागर" म्हणून.

आपल्या मातृभाषेमधे, मराठीत शुभेच्छापत्र (Greeting Card) काढण्याची कल्पना प्रसादचीच. मनातल्या कोमल भावना प्रत्येकजण शब्दात सांगू शकत नाही. ही किमया प्रसादने अत्यंत कुशलतेने साधली आणि मराठी शुभेच्छापत्राचे नवे दालन उघडले व संकल्पना यशस्वी आणि लोकप्रिय केली, अन् त्याच्या गौरवार्थ सुविख्यात साहित्यिक मधु मंगेश कर्णिकांनी प्रसादला.. "शुभेच्छांचा सौदागर " ही उपाधी बहाल केली. आजवर ४००० शुभेच्छापत्रासाठी संदेश लिहीले आहेत. त्यात वेगवेगळ्या २६ सणसाठी उदा.दसरा.दिवाळी,पाडवा,संक्रांत तसेच नववर्ष व्हॅलेंटाइन-डे,वाढदिवस,भाउबिज,व इतर नातेसंबंधांचा व प्रसंगावर आधारीत संदेशांचा समावेश आहे.

मराठी शुभेच्छापत्रांवरील आपल्या काव्यमय व भावपूर्ण संदेशलेखनाने मुंबई व महाराष्ट्रात घराघरात पोहोचलेल्या या कवीचा "सांजगारवा" हा ऑडीओ अल्बमही तुफान गाजतोय.

प्रसाद कुलकर्णी यांच्या चाहत्यांमधे अनेक मान्यवरांचाही समावेश आहे.

मंगेश पाडगावकर, मधु म.कर्णिक, श्रीधर फडके, शंकर वैद्य, यशवंत देव, सुमेध वडावाला, मिलींद इंगळे,शंकर सारडा,मोहनदास सुखटणकर,सुभाष देसाई.

आपल्या या यशाचे गमक सांगताना प्रसाद म्हणतो.....

तोच लिहवितो या बोटानी

तोच वदवितो या ओठांनी

जे जे सुंदर उदात्त मंगल

तोच करवितो या हातांनी

परमेश्वरावरची श्रध्दा आणि मनातला विनयभाव यांमुळेच त्याच्या लेखणीला शुभेच्छांचा परिमळ येत असावा बहुधा.

पद्माकर द.चित्रे

प्रेमभरल्या अक्षरांचा दीप आहे लावतो मी
सदिच्छांच्या अक्षतांचा गंध आहे वाटतो मी

प्रेम माझा ध्यास होता, प्रेम माझा श्वास आहे
प्रेम माझे विश्वव्यापी खूण त्याची सांगतो मी

वर्तमानाच्या पूजेच्या आरतीला प्राण माझे
अन् उद्याच्या स्वागताची ही पताका बांधतो मी

चंदनाचा गंध माझ्या भावनांना नित्य येतो
हेच आहे स्वप्न माझे त्याचसाठी जागतो मी

लाभू दे तुम्हास आयु, सौख्य हो तुमचे चिरायु
सर्वसाक्षी इश्वराशी मागणे हे मागतो मी.

ज्या माणसाच्या मनी, असा निर्मल भक्तिभाव वसलेला असेल त्यावर कविता प्रसन्न असणारच.